

maatte de ovennævnte Kapitaler sørges med i det Mindste en saadan Sum for at komme til den hele Beføstning, som det hele Projekt fører med sig. Da imidlertid endog det saaledes supplerede Projekt neppe vil være tilfredsstillende for en længere Arraetie og da vil forde en Udvikelse, skal jeg ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at dette Projekt i sig indeholder en Umulighed for en saadan Udvikelse; thi til den Tid vil Banegaardsarealet Nord for Vesterbrogade imod Ost være begrænset af det bebyggede Fæstningsterrain, medens Banegaardsarealet Syd for Vesterbrogade vil være fast indesluttet mellem Gaderne Nr. 1 og 2, Kvægtorvet og Hønepladsen. Dette er det sjællandske Jernbaneselskabs egen Teknikers bestemte og utvetydige Erklæring imod det sjællandske Jernbaneselskabs Plan. Jeg tror, at Udvalget har havt god Føje til, saavidt det staar til det, paa Rigsdagens Vegne at nedlægge en Indsigelse imod, at der gjøres Skridt til Paabegyndelse af et saadant Projekt eller overhovedet til Paabegyndelsen af noget Projekt i denne vigtige Sag, som Rigsdagen ikke har givet sin Billigelse. Der er saameget mere Marsag dertil, som der fra de forskjellige Paagjældende har foreligget et Projekt, som ogsaa er blevet omtalt i Udvalgets Betænkning, og som vistnok paa en langt fyldigere og bedre Maade vil tilfredsstille baade Nutidens — og aldeles afgjort Fremtidens — Krav. Det er en Plan, som gaar ud paa, at den nuværende Banegaard skulde indskrænktes til Nordbanens Trafik, medens der for alle vestfra kommende Baners Træf skulde anlægges en stor ny Banegaard paa Hjørnet af Filosofgangen og Stormgade's Forlængelse. Et saadant Terrain, der paa den ene Side vilde have det lave Vand, som tilsteder Opfyldning efter Behov, og som til sin Længde vilde have hele Strækningen fra Filosofgangen til Valdbylbakke, er et Terrain, der søger sin Ege i Nærheden af en stor Hovedstad; men det er tillige et Terrain, som det ikke vil være muligt at erholde, hvis man tøver nogle Aar dermed, men som man maa lægge sin Haand paa for at sikre sig itide. Det er derfor, jeg tror at burde henstille til den høitærede Minister at være opmærksom paa, ikke blot at det sjællandske Jernbaneselskab ikke ved nogen Foranstaltning indirekte paabegynder den Plan, som det selv har lagt, men tillige at være opmærksom paa, at vi itide kunde sikre os Udsøvelsen af en virkelig brugbar Plan til Udvikelsen af Kjøbenhavns Banegaard eller rettere sagt, til Anskaffelsen af en hel ny Banegaard, thi paa den Plads, der nu haves, er der ikke Plads til en ny Banegaard. — Der er flere Spørgsmaal, som uundgaalig rejse sig derved, og jeg kan ikke Andet end ved denne Leilighed udtaale, hvad Enhver maa have Følelsen af, nemlig hvor beklageligt det var, at vi, eller rettere en Minister, for nogle Aar siden gif hen og paa Statens Vegne solgte betydelige, værdifulde

Grunde, som Staten eiede ube i Fæstningsværkerne, og ligeledes hvor uheldigt det var, at vi gif hen og solgte Enighedsæren til Kjøbenhavns Kommune, hvilket Salg egentlig skete i den Tanke, at en Plan omtrent som den, det sjællandske Jernbaneselskab havde for Die, vilde blive udført, men det stod ikke og kunde dengang ikke staa Rigsdagen klart, at dette skulde sig derunder. Vi blive nu nødt til, hvad enten vi vælge den Plan, jeg har hentydet til, eller hvilken som helst anden Plan, der paa nogen Maade kan gjøre Fyldest, at tilbagekjøbe i temmelig dyre Domme, hvad vi have solgt for Spotpris eller rettere foræret Kjøbenhavns Kommune; thi den Pris, Kjøbenhavns Kommune gav for hele Boldterrainet paa Sjællandsiden, er at anslaa til 360,000 Rd., 10 Aars Rente iberegnet. — I Forbindelse hermed har Udvalget henvendt sig til det meget ærede Ministerium og fra Ministeriet modtaget Svar paa nogle andre Spørgsmaal vedrørende de sjællandske Jernbaner. Jeg skal tillade mig at berøre et Par af disse Punkter. Den meget ærede Minister har i en Skrivelse af 24de November dette Aar oplyst Udvalget om, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Frederiksfundsbanen skal føres til denne Bys Havn, endnu ikke er afgjort, hvorimod det tillige meddeles, at der er meddelt Jernbaneselskabet Koncession til Anlæget af en Jernbane fra Frederiksberg til Frederiksfund, og at den anordnede Besigtigelse af Linien derefter har fundet Sted i Slutningen af forrige Maaned. Naar man sammenholder disse to Meddelelser fra den høitærede Minister, kan man ikke være i Tvivl om, at Meningen er den, at det er afgjort, at selve den Jernbane, hvorpaa Mennesker skulle føres, skal ikke føres til Frederiksfunds Havn, men at der føres Underhandlinger om, hvorvidt der skal føres et Havnspor derhen eller ikke. Naar man erindrer, hvilken overordentlig stor Begunstigelse det sjællandske Jernbaneselskab modtog for at anlægge Frederiksfundsbanen, nemlig 4 Aars Forlængelse af Koncessionsretten, saa forekommer det i det Mindste mig paafaldende, at den høitærede Minister har kunnet tillade Selskabet at unddrage sig den naturlige Forpligtelse at føre Jernbanen hen til det Sted ved dens Endepunkt, hvor der er mest Trang og mest Brug for den. Det er ikke blot for den lille By Frederiksfunds Vedkommende, men jeg tror endnu mere end for Frederiksfunds egen Skyld af Hensyn til det Opland, der ligger bag ved Frederiksfund, som er den nordlige Del af Højebjergsterrainet, at denne Bane er anlagt, og naar man har dette for Die, er det ikke naturligt, at Banegaarden er bleven anlagt, saavidt jeg veed, 1000 Men, eller i det Mindste ikke saa ganske kort et Stykke, fra Havnen, men den burde være ført ned til selve Havnen. Hvis jeg er rigtig underrettet — jeg tør ikke paastaa, at jeg er det — saa har Marsagen dertil været den, at man har tænkt paa denne Banes Fortsættelse til Frederiksværk. Der